

ЈЕЖУРКО КОСТЈА

ЈОВИЦА ТУРБИЋ

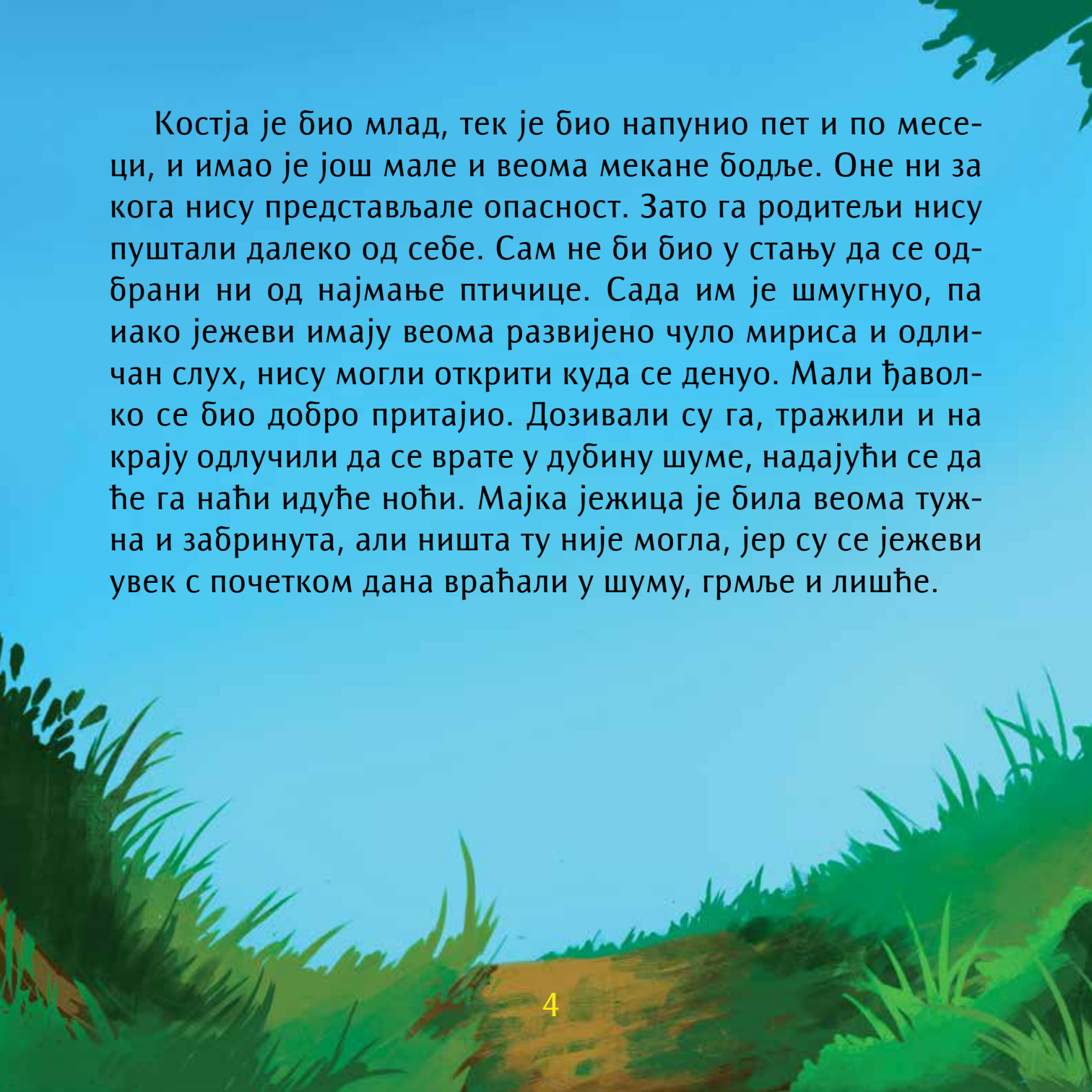

ИЛУСТРОВАО
СВЕН КОВАЧЕВИЋ

Када се јежурко Костја, након дуге летње ноћи и лутања кроз шипражје и високу траву, нашао на крају шуме, застао је као укопан. Стајао је на почетку ливаде прошаране цвећем, а све докле му је поглед допирао низ падину, видео је долину обасјану јутарњим сунцем. Иако је то за све јежеве, његову браћу и родитеље, било време за починак, одлучио је да остане још мало у том сјају. Једноставно није могао одолети лепоти у којој се нашао. То је за њега било нешто ново.

Костја је био млад, тек је био напунио пет и по месеци, и имао је још мале и веома мекане бодље. Оне ни за кога нису представљале опасност. Зато га родитељи нису пуштали далеко од себе. Сам не би био у стању да се одбрани ни од најмање птичице. Сада им је шмугнуо, па иако јежеви имају веома развијено чуло мириса и одличан слух, нису могли открити куда се денуо. Мали ђаволко се био добро притајио. Дозивали су га, тражили и на крају одлучили да се врате у дубину шуме, надајући се да ће га наћи идуће ноћи. Мајка јежица је била веома тужна и забринута, али ништа ту није могла, јер су се јежеви увек с почетком дана враћали у шуму, грмље и лишће.

Јежурко Костја није губио време, него је одмах кренуо низ ливаду.

Једна пчела је зазујала изнад његове главе када је телом зањихао цвет из кога је она управо скупљала полен.

– Хеј, ти, неспретњаковићу! – викну пчела. – Пази мало!

– О, опростите! – учтиво ће Костја. – Није било намерно. Несмотрено сам запео.

– Куд си то наумио? – помирљивије ће пчела.

– Први пут сам овде, па да мало разгледам.

– Аха, на добром си путу. Ово је најлепша цветна ливада у крају.

– Ја сам стално у шуми и сада сам се искрао од родитеља да мало прошврљам.

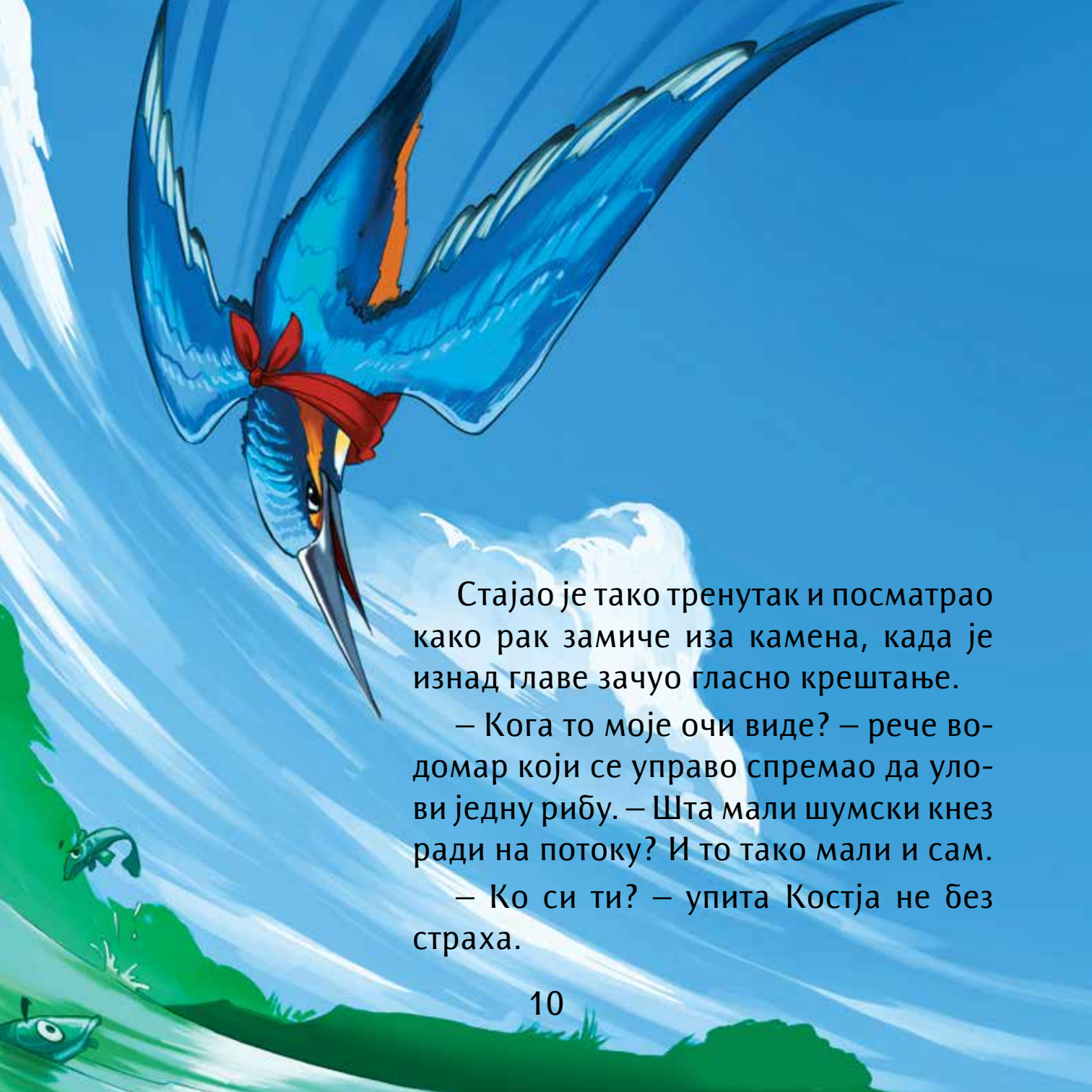
– Не би било добро да залуташ па да се не будеш знао вратити – мудро је закључила пчела, видевши га тако мајушног. Журило јој се и одлетела је до другог цвета.

Jeжурко Костја је продужио даље и ускоро угледао велики поток с бистром водом која је жуборила преко камења. У њој су у јатима пливале светлуцаве рибе. Он није знао о каквим се то животињама ради, али их је с пажњом посматрао дивећи се њиховој вештини савлађивања брзака. И сам је пожелео да то испроба, али када је умочио предње ноге, брецнуо се и брзо устукнуо. Управо у том плићаку приметио је чудно створење које иде унатрашке. Био је то речни рак који се и сам уплашио Костје.

Стајао је тако тренутак и посматрао како рак замиче иза камена, када је изнад главе зачуо гласно крештање.

– Кога то моје очи виде? – рече водомар који се управо спремао да улови једну рибу. – Шта мали шумски кнез ради на потоку? И то тако мали и сам.

– Ко си ти? – упита Костја не без страха.

– Водомар – одговори он. – Сигурно ме никада до сада ниси видео.

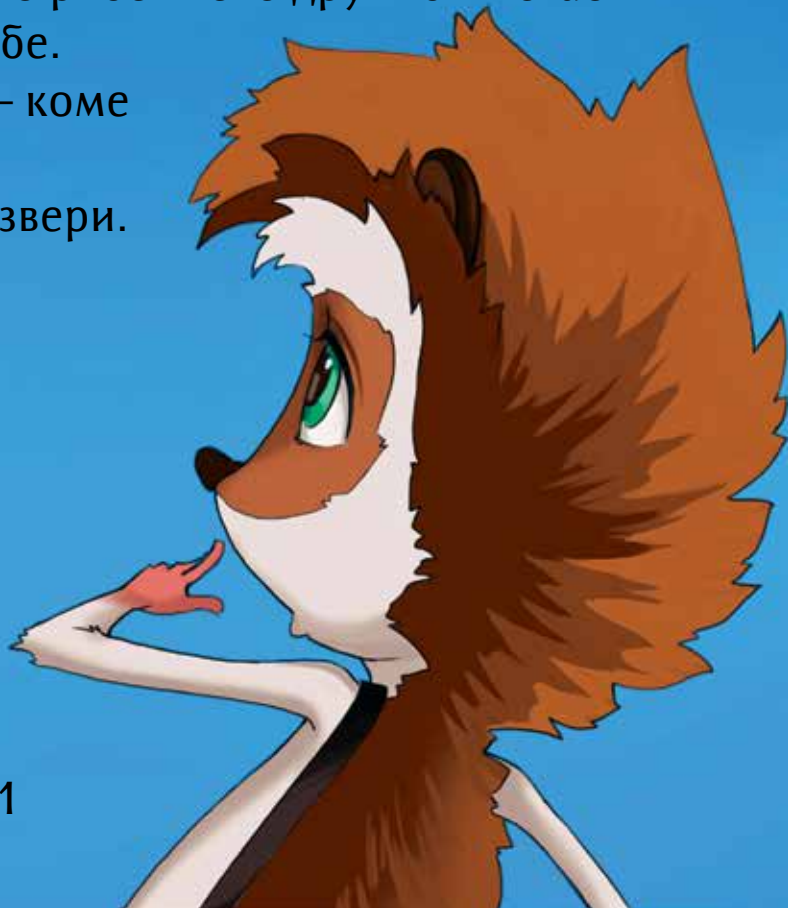
– Нисам – признаде Костја нетремице гледајући његово зеленоплаво перје, а на стомаку риђе.

Посматрајући његов дугачак, танак и раван кљун он се уплаши да га њиме не кљуцне.

– Не бој се – рече водомар. – Од мене ти не прети никаква опасност. Ја ловим само рибе. Неко други би могао представљати опасност за тебе.

– Али – зачуди се Костја – коме бих ја могао сметати?

– Шума и ливада су пуне звери. Чувај се.

Водомар се стрмоглави у воду и зачас се у његовом кљуну запраћака риба. Није јој било спаса. Прогутао ју је као од шале. Онда се то поновило опет, па опет...

„Хм, где му све то стане?“, помисли Костја коме је било доста те неправде и он брзо шмугну иза једног већег грма. Водомар као да је већ био заборавио на њега, наставио је да лови рибице.

С грана грма паде неколико капи росе на Костју и он брзо протрља меке бодље на глави. Није ни приметио да је грану зањихала једна јежица која му је прилазила. Одмах је видео да је старија од њега.

– Сигурно си побегао од куће – рече она смејући се – па тражиш заклон у грму.

– Нисам побегао. Само сам се склонио да не гледам оно чудовиште које гута рибе – рече Костја показујући на водомара који је и даље зарањао у воду.

– Он не напада жежеве. Храни се рибама и раковима.

– Ко ће га знати – заврти главом Костја. – Боље да сам се склонио.

– Признај да си залутао – приближи му се јежица и шапну да се зове Уна. – Сада се сигурно не знаш вратити кући у шуми.

– Знам – одважно ће Костја. – Време је да пођем.

– Хеј, куда ћеш тамо? – зачуди се јежица Уна.

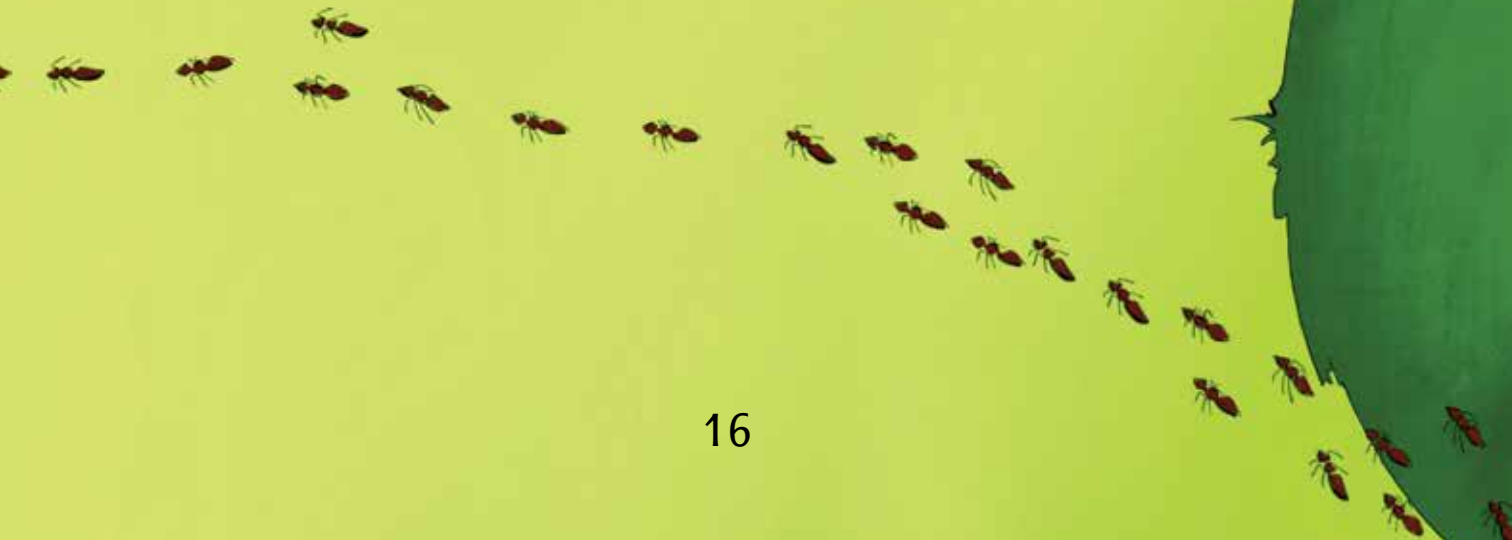
– Идем кући. Моји су се сигурно забринули што ме нема тако дуго.

– Па, није ти кућа тамо. Кренуо си у потпуно кривом смеру.

– Као да ти знаш.

– Знам. Знам и твоју сестру и могу те одвести да не луташ.

Костја се у себи нећкао, али је био спреман да предлог прихвати. Неколико тренутака је ћутао и гледао у земљу, међу травке кроз које су у колони ишли мрави. „Њима је лако“, мислио је Костја, „они иду скупа, а ја сам се стварно изгубио и сада морам да послушам ову налицкану лепотицу која ће ме одвести кући.“

– Са тим првим бодљама си лак плен – рече јежица Уна. – Зато је боље да одмах пођеш са мном.

– Шта недостаје мојим бодљама? – упита Костја, помало се љутећи.

– Па ускоро ће ти почети помало отпадати, а онда расти нове – рече Уна.

– Нећу ваљда остати ћелав – забринито ће Костја.

– Само делимично и накратко – насмеја се Уна. – После ће ти израсти нове оштре бодље које ће те штити од многих напасника.

– Тако је било и код тебе? – упита Костја.

– Тако је код свих нас јежева. Ништа необично.

„Зашто ми то моји нису рекли?“, запита се Костја. „Зато се мајка толико бринула за мене. Заиста морам брзо кући. И то с овом шмизлом, али шта је ту је.“

– Онда, лепотане! – загледа се јежица Уна право у очи Костји. – Идемо ли или не?

– Па, овај... – промуца Костја. – Знам ја пут, али у друштву је лепше.

Јежица му се почела свиђати. Била је лепа и разиграна. Имала је лепу њушкицу и очи. И поред свега, била је тако сигурна у себе. Као да је много старија од Костје.

– Добро, идемо онда.

И јежица Уна крену напред. Костја поче да је следи, трудећи се да не заостаје.

– Гле! – рече Костја показујући на водомара.

– Онај још гута рибице.

– Не, сада је ухватио рачића.

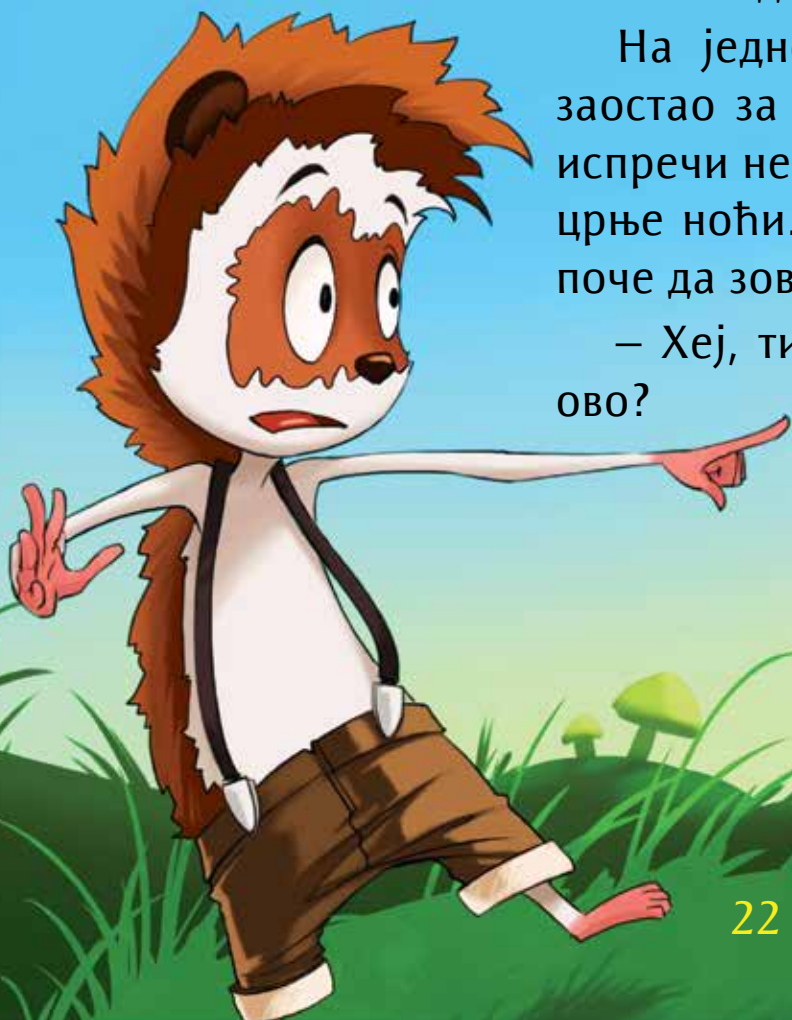
– Је ли то онај што иде унатрашке.

– Ха – насмеја се јежица Уна. – Тако некако.

Ускоро су, пробијајући се кроз високу траву, угледали шуму. Костја се обрадова препознајући место куда је шмугнуо од родитеља. Срце му закуца јаче када помисли на мајку и сестру, али се и забрину шта ће бити с оцем. Он сигурно неће да му потрчи у загрљај, а могао би да ради и прут.

На једном завијутку, кад је мало заостао за јежицом, испред Костје се испречи неки црни створ, црњи од најцрње ноћи. Он се уплаши и застаде и поче да зове јежицу.

– Хеј, ти! – уплашено ће. – Шта је ово?

Јежица се врати и поче да се смеје јер је кртица већ хитала према рупи. И она се уплашила Костје и журила је да се што пре макне с пута, мада јој није ни било право време да се у то доба дана нађе ту. Она је као и Костја била млада и помало непослушна.

– То је кртица – рече јежица Уна. – Безопасна је за нас жежеве. Копа тунеле под земљом и увек нам се склања с пута. Али, тебе с тим бодљама се не би уплашила.

Костја не рече ништа. „И те бодље, дођавола, када ће ми већ отпасти и нарасти нове да се и ја не морам бојати сваке шуше“, мислио је журећи за јежицом.

Ускоро су зашли у шуму, а затим стигли и до Костјине куће.

Мајка је истрчала и загрлила га, сестра се обрадовала јежици Уни, само је отац стао да се мршти.

– Ти, деране један! Буди срећан што ме је прошла љутња. Али да се то више не понови!

„Видеће они када ми ускоро нарасту праве бодље“, помисли Костја. „Тада нећу морати да се бојим и најмањег створа око мене и моћи ћу ићи куда желим и када желим.“

ЈОВИЦА ЂУРЂИЋ (1949) Глоговица на тремеђи између Дервенте, Добоја и Модриче, Република Српска. Прозни писац и песник за децу и одрасле. Дипломирао на Педагошком факултету у Ријеци.

Аутор књига поезије и прозе за децу и одрасле читаоце. Објављивао у многим листовима и часописима. Поједини радови су му превођени на стране језике као што су енглески, руски, француски, шпански, италијански, пољски, чешки, словеначки, македонски итд. Избор поезије „Звезде на узглављу“ објављен је као библиофилско издање са дванаест песама преведених на двадесет страних језика и сликама Оље Ивањицки.

Објављене књиге за децу:

Санак Склопиочић, приче за децу (1983), Како волим Ану, песме за децу (1983), Жирафа Жералдина, песме за децу (2005, 2006), Симонине очи, приче за децу (2006), Лепо је бити код куће, песме за децу (2008), Калина и морски коњиц, приче за децу (2010), Лето без Веронике, приче за децу (2011), Укус првих пољубаца, роман за децу (2014), Кајсије за Хану, роман за децу (2015), Нежне године, приче за децу (2016), Сребрна укосница, приче и песме за децу (2017) и Изабрана дела у 15 књига, од чега 10 за децу (2020).

Двоструки добитник награде „Драго Жерве“ (Gervais), Златне значке Културно-просветне заједнице Србије, Печата вароши сремскокарловачке, Пјесма над пјесмама, као и других награда на књижевним конкурсима. Заступљен је у многим антологијама и изборима поезије.

poezija@mac.com www.jovicadjurdjic.com

ЈОВИЦА БУРЂИЋ

ЈЕЖУРКО КОСТЈА

Илустровао
СВЕН КОВАЧЕВИЋ

Лектор
РАНКО ПАВЛОВИЋ

Издавач
Књижевни атеље
Ars Poetica
Београд

Графичка припрема
АУТОР

Тираж
1000

Штампа
FineGraf
Београд

Београд, 2023.

ISBN-978-86-921091-4-0

CIP

Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

821.163.41(497.5)-93-32
087.5

ЂУРЂИЋ, Јовица, 1949-

Јежурко Костја / Јовица Ђурђић ; илустровао Свен Ковачевић. - Београд :
Књижевни атеље Ars Poetica, 2023 (Београд : FineGraf). - 30 стр. : илустр. ; 20 x 20 cm

Тираж 1.000. - Јовица Ђурђић: стр. 30.

ISBN 978-86-921091-4-0

1. Ковачевић, Свен, 1994- [илустратор]

COBISS.SR-ID 116114697